

TREASURY OF AESOP'S FABLES
TUYỂN TẬP TRUYỆN TRANH AESOP
NGỔNG VÀ RÙA

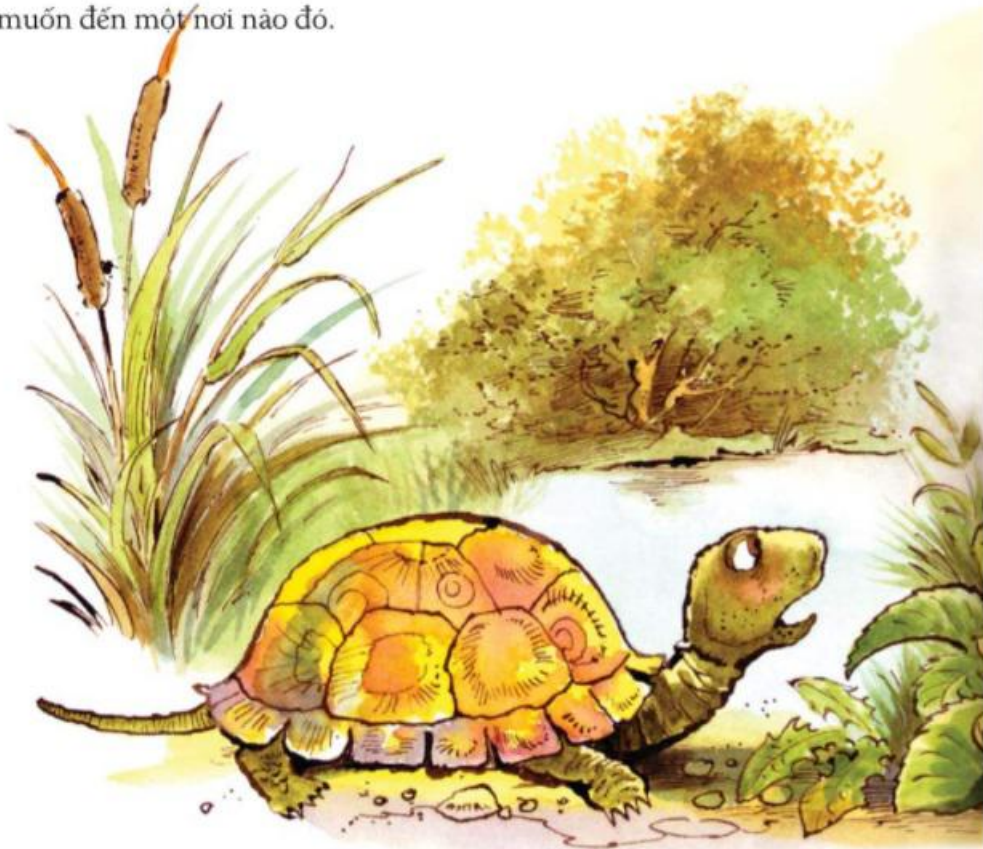
Biên dịch: Đặng Ngọc Thanh Thảo – An Bình

First News

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Ngày nọ, rùa thấy mệt mỏi vì sự chậm chạp của mình. Nó có cảm giác dường như tất cả những gì nó làm chỉ là bò thật chậm. Cái mai trên lưng nó to và nặng nề, còn bốn chân thì lại ngắn và yếu ớt.

Việc đi lại là điều rất khó nhọc với rùa. Nó chỉ có thể bò thật chậm khi muốn đến một nơi nào đó.

Rùa cũng biết bơi nhưng thường chỉ một lúc sau đó, nó đã cảm thấy chán. Nó chỉ muốn nhìn thấy thế giới rộng lớn từ trên cao. "*Ước gì mình có thể bay như những con ngỗng kia!*" - Nó nhủ thầm.

Khi đàn ngỗng đáp xuống bên cạnh hồ nước, rùa mon men bò tới và đề nghị:

- Các bạn có thể dạy tôi bay được không?

- Bạn phải có cánh mới bay được. - Ngỗng nói. - Với lại, cơ thể bạn hoàn toàn không phù hợp với việc tập bay. Chiếc mai tròn của bạn quá nặng nề, còn chân của bạn thì lại quá ngắn.

Nhưng rùa ta vẫn cứ nản nì.

Chán ngấy với lời van nài của rùa, ngỗng quyết định dạy cho nó một bài học.

- Bạn không thể bay trên trời được nhưng chúng tôi có thể đưa bạn bay bằng cái gậy này. Hãy ngậm chặt trong miệng nhé.

Hai chú ngỗng quặp chặt ở mỗi đầu gậy, còn rùa ngậm ở giữa. Và rồi tất cả cùng bay lên trời.

Khi chúng bay ngang qua một ngôi làng, những người dân trong làng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy con rùa trên không trung. Tất cả chăm chú ngẩng nhìn và chỉ trỏ trước cảnh tượng kỳ lạ đó.

Rùa rất tự hào khi thấy mọi người chào đón nó như thế. "*Chắc hẳn họ đang nghĩ mình là con rùa thông thái!*" - Nó nghĩ.

Đúng vậy, nó là con rùa duy nhất trên thế giới có thể bay. Nó thấy mình cần phải nói cho họ biết điều đó.

- Nhìn này, tôi có thể bay đấy! - Con rùa há miệng hét lên.

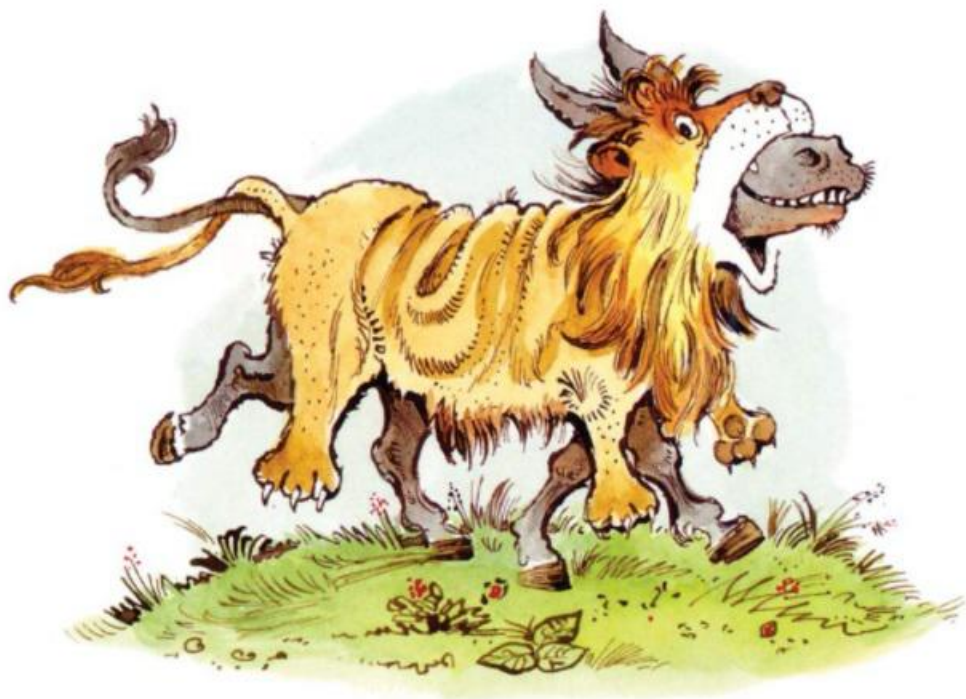

Và đó là việc làm chẳng khôn ngoan chút nào!

Rùa ta không còn ngậm cây gậy nữa nên rơi bịch xuống đất.

Và từ hôm đó, rùa nhận ra rằng bay trên trời không phải là ý hay - ít ra không phải cho loài rùa!

CON LỪA TRONG TẤM DA SƯ TỬ

Một lần nọ, con lừa nhìn thấy một tấm da sư tử trên đường. Nó dừng lại và chăm chú nhìn. Sau đó, nó ngửi ngửi và chọc chọc vào tấm da để chắc rằng không có con sư tử nào bên trong cả. Và cuối cùng, nó nảy ra một ý tưởng.

"Minh không mạnh mẽ nên chẳng ai sợ mình cả, dù mình có hét lớn như thế nào chăng nữa." - Nó nghĩ. - *"Nhưng nếu mình khoác tấm da này vào, họ sẽ nghĩ mình là sư tử - con vật oai hùng và mạnh mẽ nhất trong rừng"*.

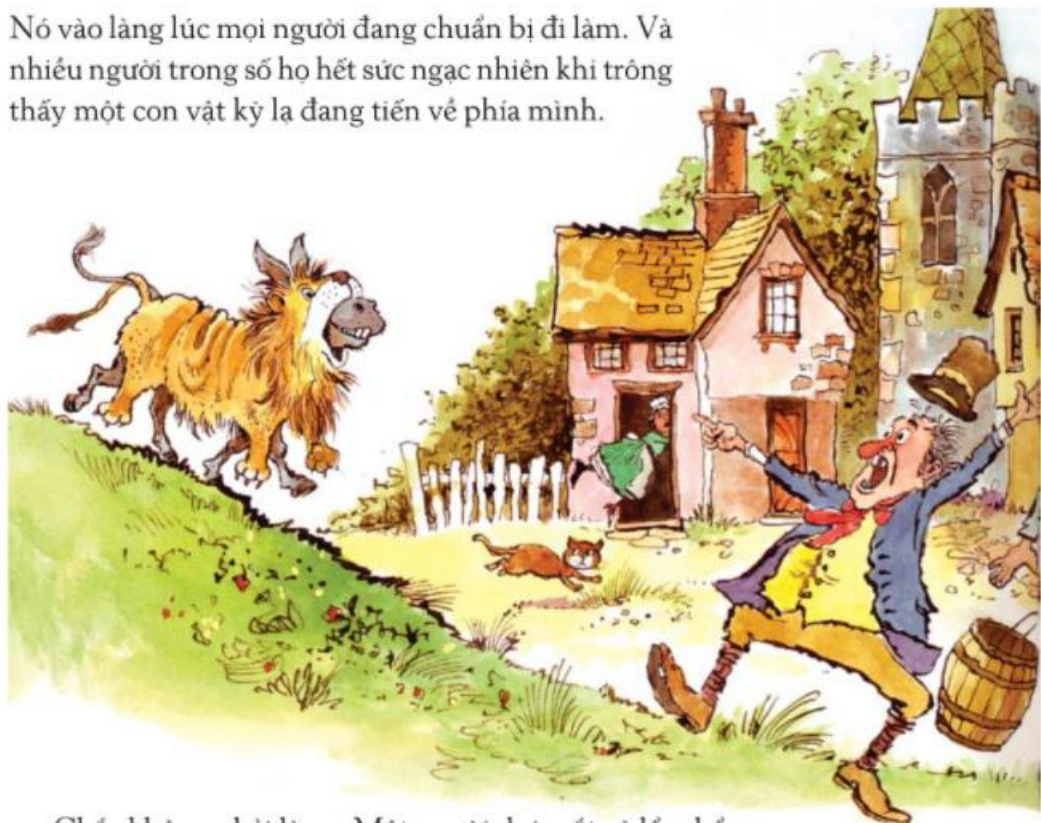
Thế là nó lấy tấm da sư tử và khoác lên mình.

Xong đầu đấy, nó đứng dậy, trông giống một con sư tử. Dù mũi, tai và cái đuôi của nó nhô ra khỏi tấm da một chút nhưng nó cảm thấy mình rất giống sư tử. Và chẳng bao lâu sau, nó bắt đầu nghĩ mình là sư tử.

Nó nghe nói loài người sợ sư tử hơn bất cứ loài vật nào khác trên đời. Và để kiểm chứng điều đó, nó quyết định tiến vào làng. Thật là một con lừa can đảm!

Nó vào làng lúc mọi người đang chuẩn bị đi làm. Và nhiều người trong số họ hết sức ngạc nhiên khi trông thấy một con vật kỳ lạ đang tiến về phía mình.

- Chắc không phải là... - Một người dụi mắt và lẩm bẩm.

Để chắc chắn, anh ta nhìn lại một lần nữa và hét lên:

- Ôi, sư tử! Mọi người mau chạy đi!

Khi nhìn thấy sư tử, tất cả mọi người vội quay lưng bỏ chạy. Con lừa lộc cộc đuổi theo sau.

- Cứu! - Mọi người hét lên. - Chúng ta sẽ bị ăn thịt mất!

Và họ càng chạy nhanh hơn.

"Hay thật!" - Con lừa nghĩ, chân hất cao. - "Mọi người đều sợ mình!".

Con lừa đuổi theo sau mọi người. Nhưng trong lúc chạy, tấm da sư tử tuột khỏi mình nó. Trong lúc phấn khích, con lừa không nhận ra điều đó nên vẫn tiếp tục chạy theo.

Để khiến mọi người sợ hơn, nó bắt chước sư tử rống lên: “BE-BE!”.

Nghhe tiếng kêu, mọi người dừng lại và quay nhìn. Họ chẳng thấy con sư tử nào đang đuổi theo mình cả.

Nhìn kia!
Nó chỉ là
một con lừa thôi!

- Nhìn kia! Nó chỉ là một con lừa thôi! - Mọi người giận dữ nói. - Con lừa ngu ngốc này dám đuổi theo chúng ta! Chúng ta hãy đuổi bắt nó.

Thế là mọi người chạy đến đuổi đánh con lừa.

Con lừa trông thấy mọi người chạy về phía mình bèn vội vàng bỏ chạy. Vì không còn tấm da sư tử nên sự can đảm của nó cũng biến mất.